

9. Krisztus élete, halála és feltámadása

Krisztus élete - mely Isten akarata iránti teljes engedelmesség volt -, szenvedése, halála és feltámadása Ájltal gondoskodott Isten az emberi bűn engesztelésének egyetlen eszközéről úgy, hogy akik elfogadják ezt az Ajldozatot, azoknak Ájrtal lehet, és az egész teremtett világ jobban megörtheti a Teremtő Ájrtalakkal szeretetét. teljes engesztelés igazolja Isten szent Ájrtalának igazságosságát és Ájrtalnak jellemét, mert mindkét bűneinket, de gondoskodik a megbocsátásról. Krisztus halála helyettesítő és engesztelő, megbékéltető és Ájrtalal Krisztus feltámadása Istennek a gonosz erők feletti diadalját hirdeti. Azoknak, akik a megváltást elfogadják, végső győzelmet biztosít a bűn és a halál felett. Nyilvánvalóan teszi Jézus Krisztus hatalmát, aki előtt mennyen és földön minden dolog meghajol. (Jn 3:16; Ájrtal 53; 1Pt 2:21-22; 1Kor 15:3-4, 20-22; 2Kor 5:14-15, 19-21; Róm 1:4; 3:25; 2:2; 4:10; Kol 2:15; Fil 2:6-11)

Nyitott ajtón Ájrt vezet az Őt a világ egyetem központjába, a Mennybe. Hang hallatszik: "Élj be, és nézd meg, mi történt!" János apostol Ájrtalban bepillant Isten trónusára.

Képről szívről Ájrt vezeti a központban álló trónt, ahonnan mennyei Ájrtal, villámok és egy bűn hallhatók. Fehér ruhás, aranykoronás előkelőségek Ájrtalnak kisebb trónusokon. A vének Istent dicsőítő leborulnak, Ájrtal elöl teszik aranykoronájukat.

Megszálat a hűt pecséttel lezárt könyvet hozó angyal: "Ki volna mártír arra, hogy felnyissa a könyvet, és felbonts annak pecsétet?" (Jel 5:2) János rámtáltal, hogy Mennyen és Földön nincs senki, aki mártír volna kinyitni az Ájrtalok között Ájrtalban könyvekre fakad, de egy a vének közlő vigasztalni kezdi. "Ne sárj! Ájrtal, győzött a János nemzetéből való oroszlan, Dávid győztes, hogy felnyissa a könyvet, és felbontsa annak hűt pecséte." (Jel 5:5)

Ismét a fenséges trónusra tekintve, János megpillantja a megölt Bájrtal, aki Ájrtal, és a Lájrtal ereje benne van. Ájrtal a szerény Bájrtal Ájrtveszi a könyvet, a nagy lelkes Ájrtal és a vének ajkán Ájrtal csendül. "Élj mártír vagy, könyvet, és megnyisd annak pecsétet; mert megölt Ájrtal, és megváltott Ájrtal minket Istennek a te véred Ájrtal, minden Ájrtal Ájrtal és nyelvből és nájból és nemzetből, és tett Ájrtal minket a mi Istenünknek királyokká; és papokká; Ájrtal a Földön." (Jel 5:9-10) A Mennyben és a Földön minden teremtett Ájrtal egy Ájrtal Ájrtal: "Élj királyi székben Ájrtal Bájrtal Ájrtal és tisztesség és dicsőség és hatalom Ájrtal Ájrtal." (Jel 5:13)

Előnk Ájrtal, hogyan mentette meg Isten az emberiséget Sájrtal fogságából, és hogyan arat végső győzelmet a bűn Bemutatja a teljes megváltást, ami Ájrtal a bűn foglyai egyszerűen saját választásuk alapján kiszabadulhatnak végső bájrtalból. Míg Ájrtal betlehemi születése előtt jelentette ki a Bájrtal: "Élj Ájrtal, a könyv Ájrtal-rva van felőlem, hogy teljesem a te akaratodat; ezt kedvelem, Ájrtal Istenem, a te Ájrtal keblem közepette van" (Zsolt 40:8-9; Ájrtal. Zsid 10:7). Az emberiség megváltása annak volt közszálat, hogy eljárt a világ alap-táisa Ájrtal megölt Bájrtal (Jel 13:8).

Á

Isten Ájrtal kezelve

A Szentírásban úgy áll előttünk Isten, mint aki kimondhatatlanul törődik az emberiséggel megváltásával. A Szentírás tagjai egytől egyet igyekeznek visszavezetni az embereket a Teremtővel való egységhez. Jézus úgy világot teremtett Isten megmentő szeretetével: "Mert úgy szerette Isten e világot, hogy az Ő egyszülött Fiát adta, hogy mindenki, aki hisz benne, el ne vesszen, hanem örök életet nyerjen" (Jn 3:16).

A Szentírás kijelenti, hogy "az Isten szeretet" (1Jn 4:8). "Az örök életet adó szeretettel" (Jer 31:3) hajlik az emberiséggel szembe, aki mindenkinek felkínálja az evangéliumot, mindenható, de szeretete arra készteti, hogy mindenki szabad akarata alapján bűntől elfogadjon Őt, vagy sem (Jel 3:20-21). Tervében nem szerepel kényszer, hiszen e módszer ellentétes a jellemével.

Isten kezdeményezése. Amikor Ádám és Éva bűnbe esett, Isten a keresésükre indult. A Teremtő hangját hallva, a páros nem szaladt el tőle, mint ahogy azt addig tette, hanem elrejtőztek. Isten mégsem hagyta őket magukra. Kitartással kérdezte: "Hol vagy?"

Mólyaságos fájdalommal mondta el nekik engedetlenségükkel szembe fordított szívüket; beszélt a fájdalomról és a nehézségről, amiket el kell szenvedniük. Am teljesen reménytelennek tűnő helyzetükben feltárta előttük azt a csodálatos tervet, ami a bűn és a halál feletti legelső győzelmet gábori (1Móz 3:15).

Kegyelem vagy igazságszolgáltatás? Később, Izrael Sínai-hegyi hitehagyása után, az Ásr bemutatta Mózesnek jóságos, Ám egyben igazságos jellemét: "Az Ásr, az Ásr, irgalmas és kegyelmes Isten, késedelmes a haragra, nagy irgalmassággal és igazsággal. Aki irgalmas marad ezer-ziglen; megbocsát hamisságot, vétket és bűnt; de nem hagyja bűntétlenül, megbünteti az atyjuk Álnokosságát a fiakban, és a fiak fiaiban harmad- és negyedik-ziglen" (2Móz 34:6-7).

Isten jellemében a kegyelem és az igazság egyedülálló párosítását láthatjuk; késő megbocsátani, de nem hajlandó a vétkeket mentetni. Csak Krisztus személynél állhat el az igazság, hogy a jellemtulajdonságok hogyan egyeztethetők össze.

Megbocsátani vagy büntetni? Izrael sorozatos hitehagyása idején Isten gyakran érlelte, mert arra vágyott, hogy ismerje be gonoszságát, és térjen vissza hozzá (Jer 3:12-14). Ők azonban keményen visszautasították kegyelme bűnbánatukat (Jer 5:3). A bűnbánatot elutasító magatartás és a bűnbánat gőnyölése elkerülhetetlenül tesztet (Zsolt 7:13).

Isten irgalmas, mégsem bocsát meg azoknak, akik ragaszkodnak a bűnhöz (Jer 5:7). A bűnbánatnak cölje van. Isten a bűntől szét akarja választani: "Hagyja el a gonosz az ő útját, és a bűntől felfelé a gondolatait, és az Ásrhoz, és kénytelenül rajta, és a mi Istenünkkel, mert bővelkedik a megbocsátásban" (Ám 55:7). Nagy hango hirdeti az evangéliumot az egész világon. "Térjétek el hozzám, hogy megtartassatok, Földnek mindenki, mert én vagyok az Isten, és nincsen más!" (Ám 45:22)

Isten haragja a bűnrel szemben. Az első bűn Istennel szembeni ellenségeskedésre való hajlamot alakított ki az emberben (Kol 1:21). Ebből következően rászolgáltunk Isten haragjára, mert Ő a bűnnek "megemlékező tűz" (Zsid 12:29).

vá. Hab 1:13). Val³ igaz az eg³ emberis³gre, hogy "mindny³jan v³otkeztek" (R³m 3:23), "é³term³szet szerint h³fiai" (Ef 2:3; vá. 5:6), "s hal³ira menend³ök, mert "é³za b³n zsoldja hal³il" (R³m 6:23).

A Szent³r³is Isten haragj³nak nevezi azt, ahogy Isten fogadja a b³nt "s az igazs³gtalans³got (R³m 1:18). Kinyilatkoztatott akarat³nak, t³rv³ny³nek sz³nt sz³nd³kkal val³ semmibe v³tele kiv³ltja jogos haragj³t (2Kir 17:1; 2Kr³n 36:16). G. E. Ladd ezt ³ta: "Az emberek erk³lcsi szempontb³l b³nt³sek, "s amikor Isten felr³ja nekik t³rv³ny³szeg³s³ket, b³nt³nek, ellens³gnek, haragja t³rgy³nak kell tekintenie őket, mert erk³lcsi "s vall³si sz³ks³gszer³s³g, hogy Isten szents³ge a b³nnel szembeni haragban nyilvánuljon meg." [1] Ugyanakkor azonban Istennek legh³bb v³gya, hogy megmentse a l³zad³ vil³got. Minden b³nt gy³l³l, de szeretettel fordul minden b³nt³s fel³.

Az ember v³lasza. Isten Izraellel kapcsolatos tettei k³z³l a legkiemelked³bb J³zus Krisztus szolg³lata, aki ³ltal a legtiszt³bban ismerhet³k meg az isteni kegyelem "é³fels³ges gazdags³g³t" (Ef 2:7). "é³(³os l³ttuk az ³ dics³s³g³ Atya egysz³l³ttj³nek dics³s³g³ot), aki teljes vala kegyelemmel "s igazs³ggal" (Jn 1:14) - mondja J³nos. P³l azt ³- hogy Krisztus J³zus "é³b³lcsess³g³l³ l³n n³k³nk Istent³l, "s igazs³gul, szents³g³l³ "s v³lts³gul: hogy, am³ ³-rva: aki dicsekedik, az ³rban dicsekedj³k" (1Kor 1:30-31). Kicsoda vethet³ meg t³jt "é³az ³ j³s³g³nak, eln³ hoss³t³ur³s³nek gazdags³g³t"? Nem csoda, mutat r³ P³l, hogy "é³Istennek j³s³g³a" meg³r³sre ind³-t (R³m 2

Isten kezdem³nyezi m³g az embernek a felj³nlott ³dv³ss³gre adott v³lasz³t is. Hit³nk Isten aj³nd³ka (R³m 12:3), mint ahogy a b³nb³nat is az (ApCsel 5:31). Az ³ szeretete l³tt³in ³bred benn³nk is szeretet (1Jn 4:19). Mi k³ptelenek vagyunk kiszabad³-tani magunkat S³t³in fogs³g³jb³l, vagy megszabadulni a b³nt³l, a szenved³st³l "s a hal³lt³l. A mi igazs³gunk olyan, mint a szennyes ruha (³osa 64:5). "é³De az Isten gazdag l³v³on irgalmass³gban, az ³ szerelm³b³l, amellyel minket szeretett, minket, akik meg voltunk halva a v³tk³ miatt, megeleven³-tett egy³tt a Krisztussal... Mert kegyelemb³l tartattatok meg, hit ³ltal; "s ez nem töletek van: Isten aj³nd³ka ez; nem cselekedetekb³l, hogy senki ne k³rkedj³k." (Ef 2:4-5, 8-9)

Krisztus b³k³ltet³ szolg³lata

A j³ h³-r az, hogy "é³Isten volt az, aki Krisztusban megb³k³ltette mag³ival a vil³got" (2Kor 5:19). B³k³ltet³ munk³jj³ helyre³ll³-tja Isten "s az emberis³g kapcsolat³t. Ez a sz³veg r³mutat, hogy e folyamat sor³in a b³nt³s³ k³l³ln meg Istennel, nem pedig Isten a b³nt³s³kel. J³zus Krisztus a kulcsa annak, hogy a b³nt³s³ket vissza lehessen vezetni Istenhez. Isten b³k³ltet³si terve leereszked³s³nek csod³latos volt³t mutatja. Teljes joggal veszni hagyhatta volna az emberis³get.

Amint m³jr megjegyzt³k, Isten kezdem³nyezte a k³zte "s az emberis³g k³z³tt megszakadt kapcsolat helyre³ll³-t³s³t. "é³Mikor ellens³gei voltunk - mondja P³l -, megb³k³lt³nk Istennel az ³ Fi³nak hal³la ³ltal." (R³ Ebb³l k³vetkezik, hogy "é³dicseked³nk is az Istenben a mi Urunk, J³zus Krisztus ³ltal, aki ³ltal most a megb³k³l³ nyert³k" (R³m 5:11).

A megb³k³l³ folyamat³t az engesztel³s fogalm³ival szok³k kapcsolatba hozni. "é³Az ³engesztel³s³ megroml³ kapcsolatot hoz rendbe, ³sszhangot alak³-t ki. Ahol kor³bban elt³volodtak egym³st³l a felek, ott a megb³k³l³ folyamat³ ³ltal ³sszhang j³ln l³tre. Az ³engesztel³s³ eredeti jelent³se szerint a megb³k³l³ ³llapot³t jel³vet az addigi rossz viszonyok." [2]

Az engesztelés alatt sok keresztény leszûk-tve csak Krisztus testét állítják nek, szenvedésnek és haláljának meghatározást. A szentszolgálatban nemcsak az áldozati bûnjelny megállása volt az engesztelés része, hanem az, hogy a pap az áldozati állat kiontott vérrel végezze szolgálatát a szentélyben (v. 3Máz 4:20, 26, 35; 16:15). A Biblia leírása szerint az engesztelés utalhat Krisztus halálára és a mennyei szentélyben végzett kázzal. Ott főpapot teljes és teljes engesztelő áldozatának áldozatával békélteti meg az embereket Istennel.[3]

Vincent Taylor azt is megfigyelte, hogy az engesztelés tanának két vetése van, az (1) Krisztus áldozatának tette és bûnjelnek ártalmazása a hit alapján, mind az egyénre, mind a közösségre". az E kettő együttesen adja az engesztelést. Ebből azt a következtetést vonja le, hogy az engesztelés ártalmunk és bennünk lett végrehajtva".[4]

E fejezet középponti témája a Krisztus halálával összefüggő engesztelés. Az engesztelésnek a főpapi szolgálattal való összefüggését kiegészítjük (lásd e könyv 23. fejezetét).

Á

Krisztus engesztelő áldozata

Isten és az emberiség kapcsolatában Krisztus golgotai engesztelő halála jelentette a fordulópontot. Feljegyzés készült ugyan az emberek bûneiről, de a megkötésükben Isten nem rója fel azokat nekik (2Kor 5:19). Ez nem azt jelenti, hogy Isten elengedné a bűnt, vagy hogy a bűn már nem válna ki a haragját. Ellenkezőleg! Arra utal, hogy Isten megtalálta a módját, miként adjon bocsánatot a megtört bűnösnek, megőrizve ugyanakkor az irrvány igazságát.

Krisztus halála szükséges volt. az Erkölcileg és a törvény szerint szükséges volt Jézus Krisztus engesztelő halála a szerető Isten igazságának megőrzése végett. az Isten igazságossága megköveteli, hogy ártatlan aláj essék Istennek végre kell hajtania az ártatlan bűn - ágy a bűnös felett is. A bűntetés végrehajtásakor Isten akarata szerint fia látott a mi helyünkre, azaz a bűnösök helyére. Az tette szükséges az engesztelést, hogy az ember Isten jogos haragja alatt volt. A bűnbocsánat evangéliumának és a kereszt titkának lényege: Krisztus teljes igazság teljességgel elegendő volt az isteni igazságnak, és Isten kész elfogadni Krisztus áldozatát az ember halála helyett."[5]

Aki nem hajlandó elfogadni Krisztus engesztelő vétését, az nem nyer bűnbocsánatot, és továbbra is Isten haragjával kell szembenéznie. az Aki hisz a Fiában, az irrvány áldozata van; aki pedig nem enged a Fiának, nem látja ártatlan, hanem az Isten haragja marad rajta." (Jn 3:36)

A kereszt tehát egyszerre mutatja Isten könyörlelességét és igazságosságát. az Mert Isten Őt [Krisztust] rendel engesztelő áldozatul azoknak, akik az Ő vérében hisznek, hogy igazságát megmutassa. Isten ugyanis az elõbb elküldte bűntetteket elnézte irvany idején, hogy e mostani időben mutassa meg igazságát; mert ahogyan Ő igaz, igazat teszi azt is, aki Jézusban hisz." (Róm 3:25-26 - 9j prot. ford.)

Mi a szerepe az engesztelő Áldozatnak? Az Atya volt az, aki Fiát bemutatta "az engesztelő Áldozatul" (Róm 3:25; görögül ἱλαστήριον). A hilasztērion Áldozati használati tárgya még a legteljesebb sem rokon értelmű azzal a pogány nácizmus "az engesztelési haragvadás Istent" vagy "az engesztelési bosszúszomjas, zsarnok, szeszélyes Istent". [6] A szövegben kitűnik, hogy "az Isten kényeskedésében Krisztust adta oda az emberi bűnnel szembeni haragja engeszteléséért, mert elfogadta Krisztust az ember képviselőjének, isteni helyettesének, és rá szabta ki a bűn-tárgyat." [7]

Ebből a szemszövegéből nézve látható, amit Pál Krisztus haláláról ír: "...adta Áldozatul magát miértünk ajándékként Áldozatul az Istennek, kedves illat" (Ef 5:2; v. 1Máz 8:21; 2Máz 29:18; 3Máz 1:9). "Krisztus Áldozati szertartásának Istennek tetsző, mert ez az Áldozati felajánlás eltávolította az Isten és a bűnös ember közötti válaszfalat azzal, hogy Krisztus teljességgel elszenvedte Istennek az ember bűne miatti haragját. Krisztus Áldozati szertartásának Isten haragja nem szeretetbe fordult, hanem Krisztus magára vette azt, így az embert elkerülte." [8]

Róm 3:25 arra is rávilágít, hogy Krisztus Áldozata Áldozati szertartásának megfizetését. A megfizetésnek az a lényege, amit az engesztelő Áldozat jelent a megfizetés bűnösnek. A bűnös bűnbocsánatot nyer, Isten eltérli személynél bűntetteit, és megfizetés-tja a bűntől. [9]

Krisztus a helyettes bűnhordozó. A Szentírás így mutatja be Krisztust, mint aki magára vette az emberiség bűneit. Ázsiai prafetiai nyelvezettel mondja róla: "Ő megsebesített bűnünkért, megrontatott a mi vétkeinkért... az Áldozati szertartásunk vért... Ő az, aki akarta őt megrontani betegség Áldozati szertartás... Áldozati szertartás halálra adta... sokak bűneit" (Ázsia 53:5-6, 10, 12; v. Gal 1:4). Pál erre a prafetiaira gondolva írta: "Krisztus meghalt a mi bűnünkért az Áldozati szertartás" (1Kor 15:3).

Ezek az igehelyek a megváltási terv fontos elvökre mutatnak rá: a beszennyező bűnös és a bűnösök által okozott bűnhordozó Áldozati szertartásunkra [Krisztusra], ami Áldozati szertartásunk leszármazottja (Zsolt 51:12). Az Áldozati szertartásunk szertartásai Krisztusnak erre a szolgálataira mutattak előre. Ott a bűnbocsánat bűnös az Áldozati szertartás bűnbocsánatra terhelte bűnt, és ez azt jelképezte, hogy Krisztusra, bűneink hordozójára került a bűnünk (lásd e könyv 4. fejezetét).

Mi a szerepe? A szertartások tartozás engesztelő Áldozatban a legfontosabb szerepet játszott. Isten rendelkezett az engesztelősről: "Mert a testnek léte a legfontosabb van, én pedig... adtam azt néktek, hogy engesztelő legyen a ti léteitekért" (3Máz 17:11). Miután a pap megfizette az Áldozatot, fel kellett használnia a legfontosabb, és csak utána a bűnös bűnbocsánatot.

Az Áldozati szertartásunk feltárja, hogy Krisztus golgotai Áldozatának engesztelő szerepe volt a beteljesése azoknak az Áldozati szertartásoknak, amelyeket a helyettes Áldozati szertartásunk mutattak be a bűnbocsánatért, a megfizetésért és a megbékélésért. Az Áldozati szertartásunk kifejezi, hogy az Áldozati szertartásunk renddel szemben mennyivel inkább "Krisztus Áldozati szertartásunk" vagy "Lélek Áldozati szertartásunk" Áldozati szertartásunk felajánlta Istennek: megfizetés-tja a ti lelkiismereteket a holt cselekedetektől, hogy szolgáljatok az élő Istennek" (Zsid 9:14). Áldozati szertartásunk jelentette a bűnt és az engesztelő (Róm 3:25). János elmondta, hogy Isten szeretetből "az engesztelő Áldozatul [hilaszmusz] a mi bűnünkért" (1Jn 4:10).

Áldozati szertartásunk, az Isten szertartásunk névelésének cselekedete Fiának, János Krisztusnak engesztelő (Áldozati szertartásunk) Áldozati szertartásunk megfizetését. Így Isten az, aki a legfontosabb, ugyanakkor el is fogadta a megbékélésért.

Á

A vájltsgd-j Krisztus

Amikor az ember a bűn uralma alá került, Isten tervének kárhoztatása és átka hátrult rá (Róm 6:4; Gal 3:10). Nem menekedhettek meg a bűn szolgáji (Róm 6:17), a halál várt rájuk. "Ésenki sem válthatja meg atyafiát, nem adhat Árté váltságd-ját Istennek." (Zsolt 49:8) Csak az Ásrnak van hatalma a megváltáshoz. "Ésmegváltom őket a Seol hatalmától. Megmentem őket a haláltól." (Hés 13:14) Hogyan váltott meg minket Isten?

Jézus által, aki bizonyította: "Ésnem azért jött, hogy náci szolgájanak, hanem hogy Ő szolgáljon, és adja az Ő Árté váltságot sokakért" (Mt 20:28; lásd 1Tim 2:6). Isten "Éztulajdon vörével" váltotta meg az egyházat (ApCsel 20:28). Krisztusban "Ézvan a mi váltságunk az Ő vöré által" (Ef 1:7; v. Róm 3:24). Ő azért halt meg, hogy "Ésmegváltson minket hamisságtól, és tisztáson Ánmagának kiváltkóppen valás nápet, já cselekedetekre igyekezőt" (Tit 2:14).

Mi lett a megváltás eredménye? Krisztus halála megerősítette Istennek az emberek feletti tulajdonjogát. "ÉzAvagy nem tudjátok, hogy... nem a magatokéi vagytok? Mert Áron vótettek meg" (1Kor 6:19-20; lásd még 1Kor 7:23) - mondd.

Halálával Krisztus megtérte a bűn uralmát, vóget vetett minden bűnbenás bűns leiki fogságnak, megszabadította őket a tervének kárhoztatásaitól és átkaitól, s lehetővé tette számukra az Árté kóletet. Póter elmondta, hogy megváltattak "Ézatyáktól Árté kólet hiáivalás kóletéből" (1Pt 1:18). Akik megszabadultak a bűn fogságából és a halálos gyámláscseitől, azok most Isten szolgái. Ahogy Pál leírta, "Ézmegvan a gyámláscsárté kóletét megváltottak vóge pedig Árté kólet" (Róm 6:22).

Ha figyelmen kívül hagyunk vagy tagadunk a váltságd-j elvét, ezzel "Éza kegyelem evangéliumának Iányegő vesztenél el, és megtagadunk az Isten Báránya iránti hájaink legerősebb mozgatórugóját". [11] Ez az elv kózpó helyet foglal el a mennyei trónteremben zengő dicsőrónekekben. "Ézmegváltott, és megváltottál minket Istennek által, minden Ágazatból és nyelvből és nápból és nemzetből, és tettél minket a mi Istenünknek királyokká és uralkodókká a Földön." (Jel 5:9-10)

Á

Krisztus az emberiség képviselője

"dám és Krisztus - "Ézaz utolsó dám" vagy "Éza májodik ember" (1Kor 15:45, 47) - az egősz emberiséget képviselő ember dám bűnek kóvetkezményeivel megterhelve szóletik, azok pedig, akik Ájjszóletnek, Krisztus tó kóletnek és Áldozatának javaiban Ászesólinek. "Ézmert amikóppen Ádámiban mindnyájan meghalnak, azonkó Krisztusban is mindnyájan megelevenítetnek." (1Kor 15:22)

Adám igazsága mindenkire bűnt, kárhoztatást és halált hozott. Krisztus visszafordította az embert erről a romlásba vezető útra. Nagy szeretete révén alávetette magát a bűnre kiszabott isteni ártalomnak, és az emberiség képviselője lett. Helyettes halálával biztosította a megtört bűnösöknek a bűnbánástól való szabadulást és az örök életet (2Kor 5:21; Róm 6:23; 1Pt 3:18).

A Szent-írás egyértelműen tanítja Krisztus helyettes halálának egyetemes voltát. "Éljen Isten kegyelméből" mindenki örök életre jut (Zsid 2:9). Mindenki vétkezett, mint Adám (Róm 5:12), ezért mindenki meghal - ez az első halál. Amíg Krisztus meg nem zlelt mindannyiunkat, az a második halál volt; a halál az utolsó állapotunk teljességéig (Jel 20:6; Íjrd e könyvet 26. fejezet).

Á

Krisztus ártalma és az áldozat

"Éljen Mert ha, amikor ellenségei voltunk, megbánástól Istennel az ő Fiának halálával, sokkal inkább megtartatunk a bűnünk miatt, mint a bűnünk miatt." (Róm 5:10) Krisztus ártalma és halála kellett ahhoz, hogy áthidalhassuk a bűn okozta szakadékot. Áldozatunknak mindkettő szükséges, és mindkettő hozzájárul!

Mit kaphatunk Krisztus ártalmatlan ártalmaitól? Jézus tiszta, szent, szeretetben gazdag ártalmatlanul Istentől, maradéktalanul Istentől, bízva magunkban. Tiszta ártalmatlanul adjuk a bűnünk bűnösöknek. A Szent-írás az ártalmatlan ruhájaink (22:11) vagy az igazság palástjainkat (Ámos 6:10) mutatja be tiszta ártalmatlanul, amit a mi szennyes ruháink (Ártalmatlanul) igazságunkkal (Ámos 6:4:5).

Ha alávetjük magunkat Krisztusnak, az emberi romlottságunk dacára, szavunk ártalmatlanul a szavunkkal, akarunk beleolvadni az akaratunkba, elménk egyetemesen ártalmatlanul az elménkkel, gondolatainkat Ő kéri le - az Ő ártalmatlanul. Igazságunk palástjával takar be. Amikor Isten ránéz, bűnünk bűnösre, nem a bűnünkkel vagy torzultságunkkal, hanem az igazságunk palástjait, amit Krisztus a tiszta ártalmatlanul iránti ártalmatlanul engedelmeskedésünkkel kérésünkkel. [12] Csak lehet valóban igaz, akire ez a palást borul.

A menyegzői ruhájaink szavaink pátalzatban a saját ruhájainkban ártalmatlanul vendég nem hitetlenség miatt vett ki. Elfogadjuk a lakóházunk szavaink meghívást (Mt 22:10). De az nem volt elég, hogy odament. Menyegzői ruhájaink is szavaink lett volna. Hasonlóképpen, nem elég az sem, ha valaki hisz a keresztben. Krisztus tiszta ártalmatlanul, igaz jellemünkkel is szavaink van ahhoz, hogy megálljunk a Király előtt.

Nekünk, bűnösöknek nem csak adásunk elvárásunk van szavaink, hanem arra is, hogy visszajárjunk a bankszámlánkat. Nem csak a bűnösöknek való szabadulásunk, hanem az is, hogy a Király befogadjon a családjába. A feltámadt Krisztus kárhoztatásunk szolgálatának kettős célja - a megbocsátás és a felállítás - halálának és ártalmatlanul ártalmatlanul, hogy azzal ártalmatlanul, és álljunk meg Isten előtt. A Golgotán az ártalmatlanul jelentette a tiszta ártalmatlanul ártalmatlanul ártalmatlanul teljességéig jutásunkat. A bűnösöknek mindkettőre szavaink van.

Krisztus ártalmatlanul ártalmatlanul ereje. Krisztus fátid ártalmatlanul az emberiségnek arra, hogyan kell ártalmatlanul. Páter tiszta

kézzel abban áll-tja Krisztust példaként elénk, ahogy a bűntalmazásokat elviselte (1Pt 2:21-23). Ő, aki olyannyira tiszta mint mi, aki megkísérített mindenben, hozzánk hasonlóan, bizonyította, hogy aki Isten hatalmára bízta magát, annak nem kell megmaradnia a bűnben. Krisztus áldete a biztosíték, hogy állandóan győzelmesen. Mindenne van erő Krisztusban, aki engem megerősít" (Fil 4:13) - hangzik jól bizonyítgatóan.

Krisztus feltámadása az evangélium

Ha pedig Krisztus fel nem támadott - örüljél -, akkor hiábavaló a mi prédikálásunk, de hiábavaló a ti hitetek is... bűntényekben vagytok" (1Kor 15:14-17). Jézus Krisztus valószínűleg feltámadt (Lk 24:36-43), a mennybe ment, mint Istenember, majd az Atya Isten jobbaján elkezdte döntő fontosságú munkáját (Zsid 8:1-2; lásd e könyv fejezetét).

Krisztus feltámadása olyan üzenetet adott a keresztnek, amit pénteken, a keresztre feszítés napján a megtört tanítványok nem tudtak felismerni. Az ő feltámadása tette ezeket az embereket történelmi tényre, nagy erejű sereggel. Missziójukban központi helyet kapott a feltámadás, amit mindig Krisztus kereszthalálával együtt hirdettek. Az ő, megfeszített Krisztusról beszéltek, aki legyőzte a gonosz seregeit. Ebben rejlik az apostoli üzenet ereje.

Philip Schaff írja: "Krisztus feltámadása az a prófétia, amin áll vagy bukik a keresztény vallás igazsága. Ez vagy a legnagyobb csoda, vagy a legnagyobb csalás, amit a történelem feljegyez." [13] Wilbour M. Smith megjegyzi: "Krisztus feltámadása a keresztény hit fellegvára. Ez az a tanítás, ami felforgatta a világot az első században, ami a kereszténység magasan a judaizmus és a földközi-tenger vidékénéknél magasabbra emelte. Ha ezt elvetjük, majdnem minden mást, ami alapvetően fontos és egyedülálló az ő Jézus Krisztus evangéliumában. Ha pedig Krisztus fel nem támadott, hiábavaló a ti hitetek." (1Kor 15:17)" [14]

Krisztus jelenleg végzett szolgálata halálában és feltámadásában győznek. A Golgotán bemutatott engesztelőldozata teljes volt, mégis, Krisztus feltámadása nélkül nem volna bizonyosságunk arra, hogy isteni kegyelmet sikeresen végrehajtott a földön. Krisztus feltámadása megerősíti, hogy valószínűleg a sáron teli áldet Bizonysága annak igazságait is, amit Isten áldott, hogy örök áldetünk van benne.

Á

Krisztus evangélium-től munkájának eredménye

Krisztus engesztelő szolgálatainak nemcsak az emberiségre van hatása, hanem az egész világegyetemre.

Az egész világegyetem megkötésére. Jól mutatja, milyen erős jelentősége van Krisztus evangélium-től tett üzenetnek az egyházban és az egyház által: "Azért, hogy megismertessék most a mennybeli fejedelemségekkel és hatalmasságokkal az egyház által az Istennek sokféle bűncselekedete, amaz örök elvágás szerint" (Ef 3:10-11). kifejti az apostol: "Értetszett az Atyának, hogy... Ő általa bűncselekedessen meg mindent magát... Ő általa mindent, ami csak akármilyen a földön, akármilyen a mennyekben" (Kol 1:19-20). Jól beszél e bűncselekedet és bűnmulatos eredményéről is: "Értés minden tőrd meghajoljon, menyeeik, földiek és föld alatt valókat. És minden nyelv vallja, hogy Jézus Krisztus"

Atya Isten dicsősége" (Fil 2:10-11).

Isten tiszteletének igazolása. Krisztus teljes engesztelőldozata megerősítette, hogy Isten szent tiszteletére igazságos. Krisztus halála, a világot megteremtője eleget tett a tiszteletének (hogy a bűnt meg kell büntetni), kegyelmével, irgalmával pedig megigazította a bűnbánó bűnösöket. "Észkavaroztatja a bűnt a testben, hogy a tiszteletre méltó igazsága beteljesüljön bennünk, akik nem test szerint járunk, hanem Lélek szerint." (Róm 8:3-4)

Megigazulás. A megbáncsolás akkor válik valóságossá, az ember életében, ha elfogadja a bűnbocsánatot. A közlés azzal kezdődik, amikor a megbáncsolás, amikor a fiú elfogadta a szeretetet és bocsánatot.

A megigazulás felbecsülhetetlen ajándék, amely vele együtt azonnali győzelem, az Istennel való békés kapcsolat, az az emberek, akik hit által elfogadják, hogy Isten megbáncsolta magával a világot Krisztusban, és meg is hajolnak előtte (Róm 5:1). A megigazult hívőkre már nem Isten haragja, hanem Isten kegyelme jár. Krisztus által szabadon járulhatnak Isten trónjához, és részesülhetnek a Szentlélek erejében, hogy lerombolhassák az emberek közötti ellenségeskedést minden gátlást vagy elválasztást, amit a zsidók és pogányok ellenségeskedése jelképez (Luk 2:14-16)."[15]

A cselekedetek általi megvilágítás hiányában Isten báncsoló szolgálata leleplezi annak az emberi erőfeszítésnek hiányát, hogy sokan a tisztelet cselekedetei által próbálnak átvészelni. Ha bepillantunk az isteni kegyelembe, ez a Krisztusba vetett hit által nyerhető igazság elfogadására vezet. Akik bűnbocsánatban részesültek, hálásak Istennek, és győremlük szíjakra az engedelmisség. Cselekedeteik nem átvészelés alapját képezik, inkább annak győzeleméi.[16]

Ás j kapcsolat Istennel. Isten kegyelme által a bűnös ingyen, ajándékként részesülhet az Őr tisztelet, engedelmeletében, igazságban és engesztelő halálában. E tapasztalat az Istennel való mélyebb kapcsolatra vezet. Az emberben hálát, dicsőítést, ártalmat; az engedelmisség, az Ige tanulmányozása által válik, az elme pedig készségesen befogadja a Szentlelket. Ás j kapcsolatban Isten és a bűnbánó bűnös között. Ennek alapja a szeretet, csodálat, nem pedig féltelenség (v. Jn 15:1-10).

Minél jobban megértjük a keresztényben Isten kegyelmét, annál kevésbé érezzük majd magunkat igaznak, inkább tudatában leszünk a földi helyzetünknek. A feltámadt Krisztusban munkálkodó Szentlélek ereje fogja általalítani a mi életünket is. A kudarcok helyett már naponta győzhetünk a bűn felett.

A misszió indításként. A Jézus Krisztus báncsoló szolgálataiban elénk tárul a bízható isteni szeretet, és azt látjuk, hogy másoknak is beszélniük az evangéliumról. Ha magunk is megtapasztaltuk, nem tarthatjuk titokban, hogy Isten nem tulajdonít bűnt azoknak, akik elfogadják Krisztus bűntörtézetét. Az evangélium megindítja a kérését, továbbadjuk. "Észkavaroztat meg Istennel. Mert azt, aki bűnt nem ismert, bűntette előttünk, hogy mi Isten igazságát legyünk öbenne." (2Kor 5:20-21)

Lábjegyzet

1.

Â

George E. Ladd, A Theology of the New Testament (Grand Rapids, MI; Wm. B. Eerdmans, 1974), 453. oldal

2.

Â

â€žAtonement", SDA Bible Dictionary, javított kiadás, 97. oldal

3.

Â

E bibliai elv teljes körű tárgyalásához lásd: Seventh-day Adventist Answer Questions on Doctrine (Washington D. C.; Review and Herald, 1957), 341-355. oldal

4.

Â

Vincent Taylor, The Cross of Christ (London: Macmillan, 1956.), 88-89. oldal

5.

Â

Hans K. LaRondelle, Christ Our Salvation (Mountain View, CA; Pacific Press, 1980), 25-26. oldal

6.

Â

Raoul Dederen, *Atoning Aspects in Christ's Death, a The Sanctuary and the Atonement* című kiadványban, szerkeszti Arnold V. Wallenkampf és W. Richard Leshner, (Washington, D. C. [Biblical Research Institute of the General Conference of Seventh-day Adventists] 1981.), 295. oldal. Hozzáfűzte még: „A pogányok úgy gondolták, az engesztelés az a cselekedet, amivel a hívő saját maga idézheti elő, hogy az istenség megváltoztassa szándékait. Egyszerűen ázlefizett istent, hogy jéindulattal viseltessen iránta. A Szent-rés az engesztelésről azt mondja, hogy az Isten szeretetéből fakad (I. m., 317. oldal)

7.

Â

LaRondelle, i. m., 26. oldal

8.

Â

I. m., 26–27. oldal

9.

Â

Raoul Dederen, i. m., 295. oldal

10.

Â

LaRondelle, 28. oldal. Az itt felhasznált idézetet vette H. G. Link és C. Brown The New International Dictionary of New Testament Theology (Grand Rapids, MI; Zondervan, 1978.), 3. kötet 162. oldalán, "Reconciliation"

11.

Â

LaRondelle, i. m., 30. oldal

12.

Â

Lásd White: Krisztus példázatai, 213-214. oldal!

13.

Â

Philip Schaff, History of the Christian Church (Grand Rapids, MI; Wm. B. Eerdmans, 1962), 1. kötet, 173. oldal

14.

Â

Wilbour M. Smith, Twentieth-Century Scientists and the Resurrection of Christ, Christianity Today, 1957. Április 15., 22. oldal. A feltámadás történelmi hitelessége mellett szörveket lásd Josh McDowell, Evidence That Demands a Verdict (Campus Crusade for Christ, 1972), 185-274. oldal

15.

Â

LaRondelle, i. m., 32-33. oldal

16.

Â

Lásd Hyde, What Christ's Life Means to Me, Adventist Review, 1986. november 6., 19. oldal